

lovforslaget for 1867—68. Den 1ste Januar 1868 nedfattes af gennemrigst Lægt til 1 Franc, uagtet dette heller ikke havde været forudsat i Anmærningen til Finantslovsforslaget for 1868—69, ligesom der ikke stete nogen Meddelelse om Forandringen til den da samlede Rigsdag.

Det vil af det Anførte fremgaa, at den sidste Forandring af Telegramtaxten er foretaget aldeles i Overensstemmelse med de Regler, hvorefter dette Forhold hos os har udviklet sig, og naar der nu reises Krav paa, at den interne Telegramtaxt ikke maa fastsættes uden Medvirkning af Lovgivningsmagten, er dette en ny, ikke tidligere fremkommen Forandring. Spørgsmaalet om, hvorvidt Bevillingsmyndigheden bør have Indflydelse paa den omtalte Taxts Fastsættelse, har ikke hidtil foreligget, og selv forudsat, at den i saa Henseende reiste Forandring fandt sin Anbefaling i Forholdene, vilde Bestemmelse om en saadan ny Ordning ialtsald ikke kunne tages ved, med Tilfidsættelse af en gyldig kongelig Resolution at tilkjendegive sin Billie at indbringe dette Forhold under Lovgivningsmagten gennem en Anmærning paa den etaarige Finantslov, men Telegramtaxten maatte i saa Tilfælde ligesom Posttaxterne være at fastsætte ved almindelig Lov. Ministeriet maa derfor anse det for nødvendigt, at den ovenfor omtalte paa Finantslovsforslaget indsatte Anmærning, som giver en Forfæst om dette Gebyrs Spørrelse, fjernes, og man skal derfor tillade sig at anmode det ærede Finantsudvalg om behagelig at ville være uleilighet med til den Behandling i Landssthinget af Finantslovsforslaget for 1875—76 paa Ministeriets Begne at stille følgende Ændringsforslag:

Til § 6. II. Indtægtspost 1. a. „Anmærningen:

„Taxten for indenrigske Telegrammer er 50 Ore for hver 20 Ord og 25 Ore for hver overskydende 10 Ord eller derunder.“
udgaaar.“

Udvalgets Flertal (W. Saffner, Larsen, Nellesmann, W. Petersen, Bloug, Ulfing) skjønner ikke rettere, end at det klart fremgaa af ovenstaaende Fremstilling, at Fastsættelsen af Taxten for Telegrammer hidtil udelukkende har været behandlet som en administrativ Sag. At den nyeste Taxtbestemmelse for indenrigske Telegrammer er givet ved Kongelig Resolution, er derfor begrundet i en sikker Praxis og kan ikke give Anledning til nogen bespøjet Anke. Si heller kan det efter Udvalgets Mening med Hætte bebreides Indenrigsministeren, at Forandringen er flet i Løbet af et Finantsaar, skjøndt den for samme gjældende Finantslov hviler paa Forudsætningen om den ældre Taxt; thi Finantsloven maa altid være grundet paa de ved Finantslovsforslagets Vedtagelse gjældende Taxter, men dette kan umulig udelukke Forandringer af Taxterne i Løbet af Finantsaaet, naar disse Forandringer iøvrigt ske paa lovlig Maade, altsaa ved Lov, hvor dette behøves, ved Kongelig Resolution, hvor Forholdet er overladt til administrativ Ordning. Det vides ei heller nogeninde at have givet Anledning til Besværinger, at Personbefordringstaxten og Deslige ad administrativ Vej ere forandrede i Løbet af et Finantsaar.

Spørger man om Hensigtsmæssigheden af den bestaaende Ordning, hvorefter Telegramtaxterne fastsættes ad administrativ Vej, bør der formentlig skjælnes mellem indenrigske og mellemrigske Telegrammer. Med Hensyn til disse sidste tale vistnok overveiende Grunde for, at den hidtilværende Praxis opretholdes, medens de samme Grunde ikke med lige Styrke gjøre sig gjældende med Hensyn til de første. Ved fremtidige Forandringer af Taxterne for de indenrigske Telegrammer fortjener det derfor formentlig at komme under Overveielse, om Forandringen ikke rettest bør ske ved Lov.

Den Anmærning i Finantslovsforslaget, som Indenrigsministerens Ændringsforslag gaar ud paa at fjerne, kommer ikke ved sit Indhold i Strid med den Kongelige Resolution, da den kun fastsætter, hvad der allerede i den Kongelige Resolution var bestemt som Lægt for indenrigske Telegrammer, og forsaavidt kunde den synes at være uskabelig. Men der kan ikke ses bort fra, at det maa have været Meningen med den at underkjennde Berettigelsen af den Kongelige Resolution, og at Finantsloven ved den nævnte Anmærning benyttes til at gjøre en Forandring i den bestaaende Retstilstand ved at drage dette hidtil administrative Anliggende ind under Lovgivningsmagtens Omraade. Saaledes betragtet bør den ikke blive staaende i Finantsloven, og Udvalgets Flertal skal derfor tiltræde Indenrigsministerens Ændringsforslag.

4) Med Hensyn til § 6. III. Udvalget henleder Ministerens Opmærksomhed paa, at de Lokaler paa Statens Banegaarde, hvori Soldklareringen foregaaer, paa mange Steder allerede nu formedelst den tiltagende Trafik have vist sig at være altfor indskrænkede.